

עדיין זורם הרב. עדיין נהרגים ונפצעים חיילינו. עדיין נקטלים בני-אדם עלידי נשקנו.
לא במלחמה בין צה"ל ובין צבאות ערב. במלחמה זו הופסקה האש.
לא בפעולה היומיומית של המימשל הצבאי בשטחים ה- מוחזקים. שם השתררה רגיעה כמעט מוחלטת, תוך ציפייה להסדר שיביא עימו נסיגה.

אלא כמאבק בין כוחותינו ובין הפיראיון.
מאבק זה נמשך.

על כן מרחפת השאלה בחלל המרחב: "מה יקרה אם יושג הסדר-שלום, אך הפיראיון לא יקבלוהו? האם יוכלו הפיראיון לשימו לא? האם יהיה ערך להסדר במצב זה?"
לכל מי שהציג לי שאלה זו בימים האחרונים, ובייחוד לעיתונאים הורים, אמרתי: "אספר לכם סיפור. סיפור אמיתי, החרות על לוחליבו, ולוחליבם, של כל בני דור, שגדלו בארץ זו."

בימים ההם (כך סיפרתי) היו שלוש מחתרות עב- ריות בארץ: אירגון ההגנה, האירגון הצבאי הלאומי ו- לוחמי-חרות-ישראל.
בסתיו 1947 הציג לנו אירגון האומות המאוחדות "הסדר כפוי" לבעיית ארץ-ישראל, על פי תכתוב אמריקאי-סובייטי. לפי ההסדר, היתה הארץ צריכה להתחלק לשתי מדינות — האחת יהודית והאחת ערבית — ואיזור בינלאומי בירור שלם.

בהתאם לתוכנית זו, היתה המדינה היהודי- דית צריכה לתפוס רק חלק קטן מאוד מי- ארץ-ישראל המנדטורית — שטח הרבה יותר קטן מכפי שנכבש לאחר-ימכן במהלך מלחמת- העצמאות.

אחרי ויכוח סוער, קבעו שלושת אירגוני-המחתרת את עמדתם כלהלן:
אירגון ההגנה, שסר למרות ההנהגה הציונית, הסכים לתוכנית-החלוקה. "המוסדות הלאומיים" דחו את הקו של "הכל או לא כלום", החליטו כי השגת ריבונות בחלק מן הארץ חשובה מכל.
האירגון הצבאי הלאומי טען שזוהי בגידה, דחה את התוכנית ונשבע להילחם למען ארץ-ישראל השלמה. מטקד האירגון, מנחם בגין, ניבא שקבלת התוכנית תביא לחורבן בית שלישי.
לוחמי-חרות-ישראל נקטו עמדה קיצונית עוד יותר מו של אצ"ל. כל שלושת מנהיגיהם — נתן ילין-מור, יצחק שמיר וישראל אלדד-שייב — נדרו להמשיך במאבק עד לשיחור המולדת כולה.
ההגנה היתה, אן, האירגון החזק ביותר. אולם אצ"ל ו- לח"י היו שניהם אירגונים חשובים. הם נהנו מאהדת חלק

תמונה של התלהבות המונית, שאדם מאושר זוכה לראו- תה פעם אחת בחייו.

למה היתה השימחה? מה גרם להתפרצות ספונטאנית זו, שבמאים מנוסים ניסו לשוא לשחזרה לאחר-ימכן בסרטיהם?

המדינה שהובטחה לנו היתה קטנטנה. לא נכללו בה עכו ונצרת, רמלה ולוד, אשקלון ובאר-שבע, הגליל המערבי וחבל לכיש ואזור ניצנה.
במדינה קטנה זו היה רק רוב עברי קטן, ומיעוט ערבי גדול מאוד.

תל-אביב, 29 בנובמבר 1947

דויד בן-גוריון ניצל שתי הזדמנויות — פרשת אלטלינה נגד אצ"ל ופרשת רצח ברנדוט נגד לח"י — כדי לשים להם קץ, כמעט בלי שפיכת-דמים.

זה היה מיבצע קל, כמעט שיגרת. כי באותן חמש דקות מתו אירגוני-המחתרת. לא נותר אלא לקברם.

הו סוף הסיפור. המסקנה מתבקשת מאליה. אין להשוות את הישוב העברי של אז לעם הפלסטיני של היום. (בכלל קשה להשוות עם לעם, ומצב למצב. כל אנאלוגיה אוטומטית היא מסוכנת).

בכל זאת יש כמה הקבלות מעניינות — ויש היגיון לדברים.

לא מכבר סיפר לי אריק רולו שאחו מדוברי אל-פתח הישחה את שלושת אירגוני-הפיראיון העיקריים לשלושת אירגוני המחתרת שלנו. בהשגחה זו דומה אל-פתח, הגדול והעשיר, לאירגון ההגנה, והוא קשור ל-אירגון השיחור הפלסטיני" כשם שההגנה היתה קשורה לסוכנות היהודית. החזית העממית של הד"ר חבש דומה, לדבריו, לאצ"ל של בגין, ואילו החזית הדמוקרטית השמאלנית של נאייף חחאסי מה דומה ללח"י, שהחל אז נוטה שמאלה.

כיום דוחים כל שלושת אירגוני-הפיראיון את "התכתוב האמריקאי-סובייטי".

החלטת העצרת הכללית של האו"ם מס' 181, מיום 29 בנובמבר (1948), נתנה ליהודים חלק קטן מארץ-ישראל. החלטת מועצת-הביטחון של האו"ם מס' 242, מיום 22 בי- נובמבר (1967), נותנת לערבים חלק קטן מארץ-ישראל.

ההחלטה אינה מזכירה את העם הפלסטיני. אך ברור עתה כי גמאל עבד-אלינאצר הציג ליאסר עראפאת מדינה פלסטינית בגדה המעי- רבית וברצועת-עזה, ופיתרון בעיית-הפלסטים עלידי החזרת חלקם ומתן פיצויים לנותרים.

יכול להיות שעראפאת יקבל בסופו של דבר את ההצעה, ושיקום על שני האירגונים האחרים שידחו אותה. יתכן גם כי כל אירגוני הפיראיון גם יחד ימשיכו להילחם ביוזמת- השלום עד הסוף.
מה יקרה?

מסוכן מאוד להינבא בארץ-ישראל. לנביאים רבים היה סוף מר ונמחר.
אך אני מעז, ברגע זה, להשמיע נבואה.
אם אי-פעם תוצע לערבי פלסטיני מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, כי-

הצבענה ברגליים

תוכנית ממשית העומדת להגשם לאלתר — תפרוץ מלב ההמונים קריאה של צהלה, שי- תמלא את הארץ עד גדותיה.

בירושלים ובעזה, בחברון וברמאללה, בשכם וברפיה, יר- קדו המונים כשיכורים סביב לדגל הפלסטיני, שהיה בלתי- חוקי ב-19 שנות השלטון הידוני, ובשלוש שנות הכיבוש הישראלי.

הפיראיון יצעקו שוהי בגידה, שאין להסתפק בחלק קטן מפלסטיני, שזוהי הפקרת מרבית המולדת לכובש הציוני.

אולם קריאות אלה יטבעו במבול השימחה, כאשר יתברר להמונים היושבים במלסטין שהנה סוף-סוף יתנופף דגלם הלאומי מעל למדינתם הלאומית, ושזו תקח את גורלה בידיה ותתפוס את מקומה המתאים בין משפחת העמים, ובמיסגרת האו"ם.

גל שני של שמחה יציף את מחנות הפלסטים, כאשר יתברר כי הנה סוף-סוף חוזרים הביתה, לחיים חדשים ובעלי-טעם במולדת, חלקם בי- ישראל ורובם בפלסטין.

אירגוני החבלה לא ייעלמו בן-לילה, כשם שאצ"ל ולח"י לא נעלמו בן-לילה. אבל מיצעד ההיסטוריה יעבור על פני- הם, והם יישארו בצדו הדרך. ריקמת החיים החדשה, בול- מוס השיקום והיצירה, ישלח את הגרעינים הממורמרים של האתמול.

מה שהיה, הוא שיהיה; ומה שנעשה, הוא שיעשה; ואין כל חדש תחת השמש.

ירושלים על שני חלקיה וכל בנותיה נמסרה לשלטון בינלאומי מפוקפק, ולא נקבע כל פרוזדור בינה ובין ה- מדינה היהודית.

הארץ כולה נגורה לגורים, אף כי הובטחה לה מעין פדרציה כלכלית.

ובכל זאת צהלו ההמונים, כמו שלא צהלו מעולם לפני ואחרי כן.

כי הם חשו, באינסטינקט המיוחד להם, כי כל זה אינו חשוב לעומת הדבר האחד, הגדול, הכביר: יצירת הריבונות העיברית, הנפת הדגל העיברי מעל לשטח-אדמה שבו יוכלו להתכנס ניצולי השואה.

תחושה פשוטה זו הכריעה.
לגין אמר פעם כי העם הרוסי הצביע ב-1917 נגד ה- מלחמה — ברגליו — רגלי החיילים שערקו מן החזית וחזרו הביתה. באותו צדק אפשר לומר כי הישוב העברי הצביע ב-19 בנובמבר למען חלוקת הארץ ברגליו — רגלי ההמונים שרקדו כשיכורים סביב הדגל.

קול השירה הצרורה של ההמונים ששרו את התקווה — הטביע את קולם שז אצ"ל ולח"י.

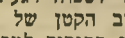
ני אירגוני המחתרת הימניים חוסלו באותן דקות ספורות.

כי בהן נקבע, בלשון שזא השתמעה לשתו פנים: העם מוכן לחלוקה כמהיר לעצמאות. העם מוקבל את הכרעת המוסדות שתמכו בי- חלוקה. העם דוחה את עמדת אצ"ל ולח"י.
חיטולם המעשי של אירגוני המחתרת ארך כמה חודשים.

גדול מאוד של הציבור. מעשי הגבורה של לוחמיהם, בשלוש שנות-המאבק שקדמו לאותו רגע, ככשו את ליבם של רבים וטובים.

אייאפשר היה לזלזל בכוחם.
וגם אז ישאלו השואלים: מה יהיה? איך יכול להתקבל ההסדר, כששני אירגוני-המחתרת החשובים והחזקים האלה מתנגדים לו?

אך העניין הוכרע תוך חמש דקות.

מה היה ביום ה-29 בנובמבר 1947, בשעות המאוחרות של הערב. מי יכול לשכות רגעים אלה?

כמעט כל בני הישוב הקטן של אז — שמנה בקושי 635 אלף נפש — ישבו רתוקים למכשירי הרדיו. קול ירו- שליט, אביו של קול ישראל, שידר את החדשות.
לפתע הכריז הקריין: זה עתה החליטה ה- עצרת הכללית של האו"ם, ברוב דרוש של שני שלישים, לקבל את תוכנית החלוקה.

היה נדמה כאילו הארץ כולה עצרה אלפית של שניה את נשימתה, כאילו פסקו הלבבות מלפעום.

ואז קרה הדבר המוזר, המופלא, החד-פעמי. רבבות-רבבות של בני-אדם, גברים ונשים, זקנים וילדים שלא ידעו בדיוק מה מתרחש, קפצו ממקומותיהם ונהרו לרחובות. בכותנות ובמקטורנים, בפיגאמות ובכותנות- לילה, בנעלי-בית ויחפים.
הם רקדו מסביב לדגלים, שהופיעו מאישם ונקשרו לעמודי השמל. הם צרחו מבלי להרי- גיש בכך, בכך מרוב גיל, התייפחו שבורי-לב מרוב אושר.